

Les nás obkličoval, obrovská tlama tmy rozevřela jícen a spolykala nás i s hvězdným prachem, kterej se nám v slunečním kuželu ještě včera sypal do rozpálenejch tváří. Bylo to takový falešný léto, kterému jsem v sobotu nalít a nechal doma zimák, jako bych se už mockrát v tenhle čas nepoučil a nezapřisáhl, že až do "Devátýho" budu jezdit v plný zimní. Dnes to byla škaredá dubnová neděle a macešky v mžiku zmizely v mokrým sněhu. Daleko mezi stromy se zavěšovaly bludičky chaloupek a mráz, kterej se zřejmě ještě pozvedl na marách už dávno prozábl naše svetříčky.

Marko Čermák na "svojí" Staré řece - Berounce

foto: Mišelin ©

Pod nohama se nám vysmíval potok a mezi bochníkama mechu se šklebily černý tůně. Dva kroky a hopla - zasněženěj břeh mne zradil a zpěněná ledová voda se mi zahryzla do nohy. Vydrápal jsem se ke stromu, Ronka zalomila rukama, stál jsem tam jak malomocnej, pak jsem si na něco vzpoměl a dal se do smíchu. Podle Malýho vozu jsem určil Drahlovickou hospodu. Teď tam musím dorazit dřív, než mi kosti v plátáčích odumřou. Aspoň bude vnoučatům co vyprávět, jak jsme tenkrát brodili taky s červenejma nohama.

Mám takovou fotku pubertálních nohou v Malši a taky ve Střele. Tenkrát mi právě prokázala rada služebně starších Hejkalů laskavost přijetím za osadníka, tak jsem si to musel odsloužit a baletit po kamenech na dně řeky pro mlíko k dojnici pana mlynáře. Kteréhosi jara při invazi na Starou řeku spláchla za to voda Vyčítala a z celýho nákladu mu zbyl jen chleba nabobtnalej jak puchejř v sedmimílový botě.

Jeden brod si ale udržuje svoji tradici dodnes. Když povolí ledy, řeka vygruntuje břehy a rozvěsí po olšinách ukradený pramice a psí boudy na důkaz svý vlády, kterou si je dnes jista právě už jen naše stará horní Berounka, kodrcáme si to právě na stopnutým hnojníku. Musím tam bejt první a tak už v ranní sychravíně mávám do mlhovek dálkařů. Nesmím se připravit o ten velkej pocit, kdy od Kozodoj zamířím k bílému hřbitovu první, zatímco jsou kamarádi ještě někde na štrece, stahujou se tam na camp Baskerwill vždycky na devátýho května. Je to tradice už osm let. Vykračuju tím směrem, v nohách třasavku ze stojedenáctky a v očích obzor se skálama nad pustou řekou. Zatoulaný husy připomenou v příkrý stráni ještě českou vesnici a pak pronikám krok za krokem do říše snů, pomalu, abych to setkání neodbyl.

Řeka - ukázala se dole v rokli - vzpomínky, panorama a ticho, na který čekám a ke kterému se vracím. Všechno je tu tak obrovský a řeka ubíhá, čas se tu zastavil už před osmi lety. Jestli tady někdy dokážu stát klidnej, tak to bude naposled. Pamatuju si tyhle balvany, tady zouvám boty,

všechno na záda a klacek do ruky, krok za krokem, voda zrychluje a tříští se mi o kolena - dívej se na břeh, voda letí, točí hlavou a bere nohy - krok, dva, stojím tu sám uprostřed jeviště a publikum nedýchá, uprostřed řeky, která mě zkouší, jestli ještě umím svoji roli, voda mi sahá po pás, hučí ledová a kalná, křivě šlápnout, tak se vezeš.

Břeh - dechám jako štvanec, kotníky pálí a nohy maj' zas tu barvičku syrovýho masa a trenýrky zebou na těle, protože jsem si je nechal, kdyby mě voda vzala, abych byl pohřbenej jako křesťan. Zuby mi drkotají ve vítězoslavném úsměvu, teď bych moh' skály lámat!

Drahlovická hospoda je dnes vysvobození. Vítr mě cestou dokonale prošacoval a kalhoty zmrzly. Nacpal jsem se ke kamnům, abych roztál, vysvlík' se a šéf za pípou rozpačitě sledoval mý partyzánský počínání. Když za chvíli dorazila Ronka, kterou blizzard přece jen tak nepopoháněl, našla mě už docela v gala.

(příběh je přebrán ze sbírky Vandrákův rok, Avalon 2002)